

[Finansministeren.]

antydninger af, at der ikke er vist tilbageholdenhed. Heroverfor må jeg sige, at der er vist stærk tilbageholdenhed ved udformningen af finanslovsforslaget, men regeringen har naturligvis ment at måtte være bundet af den gældende lovgivning og den gældende lovgivnings regler og af de aftaler af forskellig art, som er truffet. En væsentlig part af udgiftsstigningen skyldes simpelt hen den automatik, som findes i en hel del af udgiftslovgivningen. En del af stigningen skyldes den aftale, som er truffet vedrørende materielanskaffelser til forsvaret; en anden del af det resultat, der er på finanslovsforslaget, skyldes aftalerne vedrørende ejendomsbeskatningen for landbrugets vedkommende.

Derudover er der et par væsentlige områder med stigning, nemlig anlægs- og bygearbejder, for så vidt angår trafiknettets udbygning, og for så vidt angår undervisningen. Det er jo områder, hvor det, så vidt jeg kan se, er nødvendigt at sætte så kraftigt ind, som vi nu mener det har været muligt og forsvarligt af hensyn til den videre økonomiske udvikling her i landet.

Det ærede medlem spurgte i en lidt sarkastisk tone, om jeg sådan turde sætte mig til doms over min forgænger ved at tale om, at dette finanslovsforslag i modsætning til tidligere var realistisk. Jeg synes ikke, det ærede medlem skulle have brugt det udtryk. Han ved jo lige så godt som jeg, at med det tidspunkt, hvorpå jeg tiltrådte, må det være min forgænger, som har stået for udarbejdelsen af finanslovsforslaget. Min mening er, at finanslovsforslaget er mere realistisk i den forstand, at man har søgt så tit, som det var muligt, at finde de rigtige tal for udgifterne, ikke mindst i kraft af udgiftslovgivningen, hvor erfaringerne har fortalt os at der ved tidligere lejligheder var budgetteret for lavt. Vi mener, vi har gjort det høje ting en tjeneste ved at komme så nær de rigtige tal som muligt, og jeg finder det uberettiget, at det ærede medlem i den anledning ligesom ville rette bebrejdelser imod os og antyde, at der var indlagt, som han kaldte det, stødpuder.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed sige mere om finanslovsforslaget; det hører jo en senere debat til; men da nu disse ting

har været draget frem af den ærede ordfører for det konservative folkeparti, har jeg ment det nødvendigt at gøre disse bemærkninger.

Jeg skal sluttelig til det ærede medlem sige, at han ikke af den omstændighed, at der ikke er optaget nye bevillinger til landbruget, kan drage den slutning, at så må al videre støtte ske i form af øgede hjemmemarkedspriser eller over kornloven. Vi har taget med i finanslovsforslaget, hvad der var aftale om, og hvad der var lovgivning om. Der foreligger ikke for landbrugets vedkommende nogen aftale ud over 1. juli 1963, og vi har derfor ikke ment det rigtigt at drage med ind i finanslovsforslaget, hvilken form en eventuel fortsat støtte skal have. Det må vi forhandle om, når tiden dertil er inde; der kan ikke udledes noget bestemt om formen herfor efter den form, som finanslovsforslaget har.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre bemærkninger til de øvrige ordførere ud over, at jeg faktisk ikke kan bare mig for en enkelt til det ærede medlem hr. Mose Hansen i anledning af hans — og jeg forstod partiet de uafhængiges — tanker om, at proportionalskatten skulle føres til tops. Jeg skal blot gøre den enkelte bemærkning til illustration af denne tankegang, at det f. eks. for en skattepligtig indkomst på 50.000 kr. for forsørgere ville betyde, at der i stedet for godt 23.000 kr. skulle betales 9.000 kr. i skat, altså en lettelse på 14.000 kr. Der ville være en tilsvarende lettelse, jeg tror på omkring 40.000 kr., for en skattepligtig indtægt på 100.000 kr. Jeg synes, at disse tal skal nævnes til illustration af tendensen i partiet de uafhængiges opfattelse på dette punkt.

Peter Nielsen: Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men det er det ærede medlem hr. Aksel Larsens bemærkninger, der kalder mig herop. Han synes jo grundigt at have misforstået mine udtalelser, og det bliver nødvendigt for mig at prøve, om jeg kan forklare mig på en mere letfattelig måde.

Jeg har overhovedet ikke udtalt mig hånende om den tanke, at børnetilskuddene fremtidig skulle betragtes som en mere social foranstaltning og udbetales, som de bliver f. eks. i Sverige. Jeg har kun sagt, at for mig er det et ret underordnet spørgs-